Cuvântul Vieții

mișcarea focolarelor

Aprilie 2025

„Iată, eu fac un lucru nou: încolţeşte, nu-l recunoaşteţi?” (*Is* 43,19)

Exilul în Babilon și distrugerea templului din Ierusalim creaseră în poporul lui Israel o traumă colectivă și puneau o întrebare teologică: Mai este Dumnezeu cu noi sau ne-a abandonat? Scopul acestei părți a cărții lui Isaia este acela de a ajuta poporul să înțeleagă ceea ce lucrează Dumnezeu, să aibă încredere în El și astfel să se poată întoarce în patria lor. Și tocmai în experiența exilului se dezvăluie chipul lui Dumnezeu, creatorul și salvatorul.

„Iată, eu fac un lucru nou: încolţeşte, nu-l recunoaşteţi?”

Isaia amintește iubirea fidelă a lui Dumnezeu pentru poporul Său. Fidelitatea Sa rămâne constantă chiar și în timpul perioadei dramatice a exilului. Chiar dacă promisiunile făcute lui Abraham par departe, iar Alianța pare a fi în criză, poporul lui Israel rămâne un loc deosebit de privilegiat al prezenței lui Dumnezeu în istorie.

Cartea profetică abordează întrebări existențiale, fundamentale nu doar pentru acel timp: cine ține în mâinile sale desfășurarea și sensul istoriei? Această întrebare poate fi adresată și la nivel personal: cine ține în mâini sorții vieții mele? Care este semnificația a ceea ce trăiesc sau am trăit?

„Iată, eu fac un lucru nou: încolţeşte, nu-l recunoaşteţi?”

Dumnezeu lucrează în viața fiecăruia, în mod constant, făcând „lucruri noi”. Dacă nu realizăm sau nu înțelegem întotdeauna semnificația și amploarea lor, este pentru că ele sunt încă înmugurite sau pentru că nu suntem pregătiți să recunoaștem ceea ce El lucrează. Distrași de evenimentele care ni se întâmplă, de miile de griji care ne macină sufletul, de gândurile care ne frământă, poate că nu ne oprim suficient de mult pentru a observa acești lăstari care sunt certitudinea prezenței Sale. El nu ne-a abandonat niciodată și ne creează și ne re-creează viața în mod constant.

«Noi suntem „lucrul nou”, „noua creație” pe care a generat-o Dumnezeu. [...] Noi nu mai privim spre trecut pentru a regreta lucrurile frumoase care ni s-au întâmplat sau pentru a ne plânge greșelile: credem cu tărie în acțiunea lui Dumnezeu care poate continua să facă lucruri noi»[1].

[1] C. Lubich, Cuvântul vieții, martie 2004, in eadem, *Parole di Vita*, editat de Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Roma 2017) pp. 715-716.

„Iată, eu fac un lucru nou: încolţeşte, nu-l recunoaşteţi?”

Împreună cu cei care împărtășesc cu noi călătoria existenței noastre, comunitatea noastră, prietenii, colegii de muncă, să încercăm să muncim, să ne confruntăm și să nu ne pierdem încrederea că lucrurile se pot schimba în bine.

2025 este un an special, pentru că data Paștelui ortodox coincide cu cea a celorlalte confesiuni creștine. Fie ca acest eveniment, sărbătoarea comună a Paștelui, să fie o mărturie a voinței Bisericilor de a continua un neîncetat dialog în a duce înainte împreună provocările umanității și a promova acțiuni comune.

Prin urmare, să ne pregătim să trăim această perioadă pascală cu bucurie deplină, credință și speranță. Așa cum Cristos a înviat din morți, și noi, după ce am traversat pustiurile noastre, să ne lăsăm însoțiți în această călătorie de Cel care călăuzește istoria și viața noastră.

Ediție îngrijită de Patrizia Mazzola și echipa Cuvântul Vieții